

προσωπικότητα

προσωπικότητα, η, ουσ. [νεότ. προσωπικότης], η προσωπικότητα. **1.** άνθρωπος με υψηλή κοινωνική θέση, που ασκεί επιρροή: «ο πρωθυπουργός κάλεσε την τάδε προσωπικότητα για να συζητήσουν την αναταραχή στα Βαλκάνια». **2.** άνθρωπος πολύ αξιόλογος σε ένα χώρο: «ο τάδε είναι μεγάλη προσωπικότητα στο χώρο της ιατρικής || είναι προσωπικότητα στο χώρο των γραμμάτων».

- άνθρωπος χωρίς προσωπικότητα, βλ. λ. [άνθρωπος](#).

- είναι διπλή προσωπικότητα, βλ. φρ. έχει διχασμένη προσωπικότητα.

- είναι διχασμένη προσωπικότητα, βλ. φρ. έχει διχασμένη προσωπικότητα.

- έχει διπλή προσωπικότητα, βλ. φρ. έχει διχασμένη προσωπικότητα.

- έχει διχασμένη προσωπικότητα, έχει αντιφατική συμπεριφορά, γιατί βρίσκεται στην παθολογική κατάσταση να νομίζει πως είναι δυο διαφορετικά πρόσωπα: «έχει διχασμένη προσωπικότητα αυτός ο άνθρωπος, γιατί, ενώ από τη μια ενεργεί με τη μεγαλύτερη τιμιότητα, απ' την άλλη κάνει τα πάντα για να σε βάλει στο χέρι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας